

Република Србија
АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ
Кж1 278/2018
24.05.2018. године
Н и ш

У ИМЕ НАРОДА

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, у већу састављеном од судија Гордане Павловић, председника већа, Горане Митић и Ивана Булатовића, чланова већа, са записничарем Љиљаном Станојевић, у кривичном предмету оптуженог И. Ћ. и Г. Г., обојице из ..., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ, одлучујући о жалбама Основног јавног тужиоца у Врању, браниоца оптуженог Г. Г., адвоката Зијадина Аземи из Бујановца, изјављеним против пресуде Основног суда у Бујановцу ЗК.бр. 846/13 од 30.11.2017. године, након претреса који је одржан сходно чл. 449. ЗКП, дана 24.05.2018. године, једногласно је донео,

ПРЕСУДУ

I

УСВАЈАЊЕМ жалбе Основног јавног тужиоца у Врању, **ПРЕИНАЧУЈЕ** **СЕ** пресуда Основног суда у Бујановцу ЗК.бр. 846/13 од 30.11.2017. године, у ставу II тако да иста гласи:

оптужени Г. Г. из ..., са подацима као у првостепеној пресуди,

КРИВ ЈЕ

што је дана 04.05.2012. године, око осам часова у селу ... у близини куће С. Е. испред објекта Српске православне цркве, са умишљајем у стању урачунљивости, напао службено лице у вршењу послова јавне безбедности припадника специјалистичке чете Одред жандармерије у Нишу, И. М., који је био ангажован ради пружања помоћи полицијским службеницима Службе за откривање ратних злочина приликом вршења претреса стана и других просторија и лишења слободе осумњичених лица по захтеву Тужилаштва за откривање ратних злочина Ктр 54/12 од 03.05.2012. године, у смислу чл. 10. ст. 1. тач. 4. Закона о полицији, која је била у групи припадника жандармерије који су вршили обезбеђење лица места на улици испред наведене куће где је вршен претрес и хватање извршиоца кривичних дела, утолико што након што је првооптужени И. Ћ. управљао путничким возилом марке „Голф 3“ рег. Ознака ... великом брзином у коме се на месту сувозача налазио другооптужени Г. Г., док је В. М. припадник специјалистичке чете Одред жандармерије у Нишу, који је покушао да заустави наведено возило али првооптужени И. Ћ. није хтео да заустави своје возило већ је наставио кретање заобишавши службено возило марке „Дефендер“ ушавши у простор који су обезбеђивали други припадници жандармерије и зауставио се испред препреченог возила марке „Дефендер“, те почео да труби показујући рукама припадницима жандармерије да се склоне са пута, након чега је полицијски службеник оштећени И. С., такође припадник специјалистичке чете Одред жандармерије у Нишу, који је обављао послове јавне безбедности по затеву тужилаштва за ратене злочине, пришао возилу којим је управљао оштећени Изет Ђазими ради провере идентитета возача и сувозача и вршења прегледа возила издавши оптуженима наређење да угасе мотор и изађу из возила, па када они нису поступили по наређењу оштећени И. С. је отворио врата возача и рекао „Полиција, изађите из возила“, док су у међувремену полицијски службеници Ј. М., М. И. издали наређење оптуженом Г. Г. да изађе из возила па исти након што је изашао из возила својом левом руком у пределу груди одгурнуо полицијског службеника М. И. при чему је био свестан забрањености свог дела и хтео његово извршење,

чиме је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ,

за које дело му суд на основу чл. 4., 42., 45., 54., 57., 63., 64. и 66. КЗ изриче

УСЛОВНУ ОСУДУ

тако што му утврђује казну затвора у трајању од 6 (шест) месеци и истовремено одређује да ова казна неће бити извршена уколико оптужени у року од једне године не изврши ново кривично дело, с тим што се оптуженом у случају опозива условне осуде у утврђену казну има урачунати време проведено у притову од 05.05.2012. године до 09.07.2012. године.

Обавезује се оптужени да суду плати трошкове кривичног поступка, о чијој ће висини првостепени суд одлучити посебним решењем.

II

Жалба браниоца оптуженог И. Ћ. се одбија као неоснована и првостепена пресуда у непреиначеном делу **ПОТВРЂУЈЕ.**

Образложење

Пресудом Основног суда у Бујановцу ЗК.бр. 846/13 од 30.11.2017. године, у ставу један, оглашен је кривим оптужени И. Ћ. из ..., због кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ за које дело је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и два месеца у коју казну се урачунава време проведено у притвору од 04.05.2012. до 09.07.2012.

године. Оптуђени је обавезан да на име судског паушала плати 2.000,00 динара, а на име трошкова кривичног поступка 22.450,00 динара, све у року од 15 дана по правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, док је оштећени Срба Илић упућен на парницу ради остварења имовинско правног захтева. Истом пресудом у ставу два, оптуђени Г. Г. из ... ослобођен је од оптужбе да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ и одлучено је да трошкови кривичног поступка падну на терет буџетских средстава суда.

Против наведене пресуде жалбе су изјавили:

-Основни јавни тужилац у Врању, због битне повреде одредасба кривичног поступка и повреде кривичног закона, са предлогом да Апелациони суд у Нишу, побијану пресуду преиначи у ставу два и оптуђеног Г. Г. огласи кривим због кривичног дела за које је ослобођен и осуди на казну затвора у трајању од шест месеци,

-бранилац оптуђени адвокат Зијадин Аземи из Бујановца, због битне повреде одредаба кривичног поступка, повреде кривичног закона, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и због одлуке о казни, са предлогом да Апелациони суд преиначи побијану пресуду и оптуђени И. Ћ. ослободи од оптужбе за кривично дело за које је оглашен кривим или га евентуално огласи кривим за друго блаже кривично дело и изрекне блажу кривичну санкцију.

Бранилац оптуђени је поднео је и одговор на жалбу Основног јавног тужиоца у Врању с предлогом да Апелациони суд обије као неосновану жалбу и потврди првостепену пресуду у делу у коме је другооптуђени Г. Г. ослобођен од оптужбе.

Апелациони јавни тужилац у Нишу, поднеском Ктж.бр.320/18 од 20.03.2018. године, предложио је да Апелациони суд у Нишу усвоји жалобу Основног јавног тужиоца у Врању и пресуду Основног суда у Бујановцу ЗК.бр. 846/13 од 30.11.2017. године у ослобађајућем делу у ставу II преиначи и другооптуђеног Г.

Г. огласи кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ и осуди га на адекватну кривичну санкцију а жалбу браниоца окривљеног И. Ћ. одбије као неосновану.

Апелациони суд је у седници већа, одржаној дана 13.04.2018.године сходно чл. 446. ст. 1. и чл. 449. ЗКП одлучио да се у овој правној ствари одржи претрес пред другостепеним судом у односу на став два пресуде којим је оптужени Г. Г. ослобођен од оптужбе да је извршио кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ. Ово из разлога јер је нашао да чињенично стање није правилно утврђено што је последица битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 2. ЗКП јер пресуда не садржи разлоге о чињеницама које су предмет доказивања и јер су чињенични закључци првостепеног суда погрешни. На претресу који је одржан дана 25.05.2018. године у присуству заменика Апелационог јавног тужиоца у Нишу Радоке Влаховић, оптуженог Г. Г. и његовог браниоца по заменичком пуномоћју адвоката Зијадина Азема из Бујановца, адвоката Затезало Радета из Ниша, и оштећеног М. И. оптужени Г. Г. је остао у свему при већ датој одбрани, саслушан је оштећени М. И. у својству сведока а уз сагласност странака прочитани су искази осталог сведока: Б. Ц. , М. Ј. В. М., С. И., као и налаз и мишљење вештака медицинске струке др. Љубише Стојилковића и налаз и мишљење вештака проф. др. Бранислава Деновића и прочитани су писани докази специјалистички извештај Здравственог центра Враће неуролошке амбуланте од 04.05.2012. године, извештај Здравственог центра Враће кабинета за класичну радиографију, извештај Стационарне здравствене установе од 04.05.20123. године, извештај тужилаштва за ратне злочине Ктр 198/17 од 27.03.2017. године, извештај одреда жандармерије у Нишу 03/11/14 бр 0213068/17-2 од 25.09.2017. године и извештај КЕ за окривљене.

На претресу пред другостепеним судом оптужени је остао при одбрани коју је дао у првостепеном поступку да није ни ударио ни гурнуо оштећеног И. М. док је оштећени И. М. саслушан у својству сведока поновио да након што је полиција зауставила возило у коме су били оптужени, које је возило иначе прошло већ један пункт без заустављања иако им је дат знак да зауставе возило, а затим се

зауоставило на свега 15 до 20 метара од места где је вршено хапшење лица, јер су на том месту била препречена полицијска возила па је заустављање било нужно. У тој ситуацији када су Ц. Б. и И. С. пришли возачу са леве стране он је пришао возилу са сувозачеве стране на ком месту је седео оптужени Г. Г. и издао наређење да изађе из возила. Како му је пажњу привукао возач који је ногама почео да шутира колеге, за тренутак је изгубио пажњу а окривљени Г. Г. који је након издате наредбе изашао из возила приликом изласка из возила одгурнуо га руком таквом јачином да се затетурао уназад корак два, након чега је оптуженог ухватио за руку и он је даље поступио по његовој наредби и ставио руке на возило. Затетурао се уназад управо јер није очекивао реакцију оптуженог Г. Г.. Сувозачева врата отворио је он јер је у току била акција хапшења, на месту где се налази полиција биле су класичне блокаде и у таквој ситуацији никакав простор није остављен лицима која се налазе у возилу да они отварају врата. У таквим случајевима чак наредба не мора да се издаје већ се лице само изводи из возила. У ситуацији која је описана уколико цивилно лице пружи отпор као припадник жандармерије има овлашћења да примени физичку снагу.

Суд је ценио исказ оштећеног у склопу свих осталих доказа који су поново цењени и исти у потпуности прихватио јер исказ оштећеног није доведен у сумњу ни једном примедбом одбране и сагласан је са исказима осталих сведока. Испитујући побијану пресуду у контексту изведених доказа у оквиру основа и правца побијања који су истакнути у жалбама, Апелациони суд је нашао:

Жалба Основног јавног тужиоца у Врању је основана, док жалба браниоца оптуженог И. Ћ. није основана.

Жалбом браниоца оптуженог И. Ћ. се првостепена пресуда побија због битних повреда одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 11. ЗКП наводима да је изрека пресуде неразумљива јер не садржи елементе бића кривичног дела за које је оптужени Ћ. оглашен кривим, обзиром да описане радње не представљају радње кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности.

Супротно жалбеним наводима Апелациони суд налази да је изрека пресуде којом је оптужени И. Ћ. оглашен кривим потпуно јасна и да садржи све елементе кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 3. у везис т. 1. КЗ. Ово из разлога јер кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. ст. 1. КЗ чини онај ко нападне или прети да ће напасти на службено лице у вршењу службене дужности, с тим што је у ст. 2. истог члана прописан квалификовани облик који постоји уколико је при извршењу дела из ст. 1. нанесена лака телесна повреда или је прећено употребом оружја, док је у ставу 3. истог члана такође прописан квалификован облик овог кривичног дела који постоји уколико је дело из ст. 1. и 2. истог члана учињено према службеном лицу у вршењу послова јавне или државне безбедности. Како је у чињеничном опису кривичног дела за које је оптужени Ћ. оглашен кривим јасно описана радња напада оптужених, означање послове јавне безбедности које су оштећени као службена лица обављали, начин на који су оштећени задобили повреде, то су жалбени наводи браниоца оптуженог да је изрека побијане пресуде неразумљива од стране овог суда оцењени неоснованим, а тиме и наводи да је пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 11.ЗКП.

С тим у вези Апелациони суд налази да су неосновани жалбени наводи да из чињеничног описа не произилазе обележја кривичног дела за које је оптужени оглашен кривим због чега се не може испитати законитост и правилност примене кривичног закона што би представљало битну повреду одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 2. тач. 2. ЗКП.

Ово из разлога јер кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности из чл. 323. КЗ чини онај ко предузима напад односно претњу нападом која се врши према службеном лицу у вршењу службене дужности. Из законског текста овог кривичног дела заиста произилази да напад не мора бити предузет у намери спречавање службеног лица у вршењу службене дужности, али је потребно да постоји истовременост напада (или претње) који се предузима према службеном лицу када оно врши своју службену дужност. Службена лица према

којима је оптужени И. Ћ. предузео радње описане у изреци побијане пресуде су у конкретном случају вршили своју службену дужност иако конкретне радње у вршењу те службене дужности нису предузимали према оштећенима, већ према трећим лицима јер су били ангажовани ради пружања помоћи полицијским службеницима Службе за откривање ратних злочина који су вршили претрес стана и других просторија и лишења слободe осумњичених лица а по захтеву Тужилаштва за откривање ратних злочина. Дакле, полицајци И. С. и Ц. Б., као службена лица, припадници Специјалистичке чете Одредa жандармерије у Нишу су критичном приликом вршили службену дужност прописану чл. 10. Закона о полицији којима су прописане врсте полицијских послова-обезбеђење места испред куће чији је претрес вршен и где је вршено хапшење извршиоца кривичног дела. Сагледавајући свеукупну активност оптужених у конкретној ситуацији Апелациони суд налази да је правилно првостепени суд радње оптужених оценио као радње напада на службено лице при вршењу службене дужности јер су оптужени радње напада предузели према оштећенима док су они вршили своју службену дужност у оквиру обављања послова јавне безбедности. Оптужени су напад предузели према припадницима Специјалистичке чете Одредa жандармерије при чему нема доказа да су имали било каква сазнања о томе које конкретно радње оштећени обављају па ценећи њихове радње у оквиру целокупне активности -незауостављања возила, турирање машине, давање знака полицајцима да склоне своја возила, непоступање по наредби, Апелациони суд налази да радње за које су оптужени оглашени кривим, представљају радње извршења кривичног дела напад на службено лице у вршењу службене дужности при чему из самог понашања оптужених произилази да су били свесни да управо врше напад на службена лица која врше своју службену дужност, што је било јасно по томе јер су они били у униформама са јасним ознакама жандармерије због чега су супротни жалбени наводи браниоца да се у конкретном случају не ради о овом кривичном делу, те да је тиме повређен и кривични закон, од стране овог суда оцењени као неосновани.

Супротно жалбеним наводима да је првостепени суд прекорачио оптужбу тиме што је у изреци пресуде навео бланкетну диспозицију Закона о полицији, позивајући се на одредбе чл. 10. ст. 1. тач. 4. и чл. 30. ст. 1. тач. 9. Закона о полицији

истог закона, Апелациони суд налази да тиме што је радње оптуженог које су описане у оптужном акту уподобио наведеним законским одредбама, које иначе описују полицијске послове и овлашћења, првостепени суд није прекорачио оптужбу због чега су жалбени наводи браниоца окривљеног да је побијана пресуда донета уз битне повреде одредаба кривичног поступка из чл. 438. ст. 1. тач. 9. ЗКП од стране Апелационог суда оцењен као неоснован.

Побијајући првостепену пресуду због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања жалбом браниоца оптуженог И. Ћ. се указује да парвостепени суд није на сигуран и недвосмислен начин утврдио механизам повређивања оштећених имајући у виду контрадикторне исказе општећених јер је оштећени С. И. у свом исказу указао да је ударен шпицом стопала ноге на којима је оптужени Изет носио патике, када је истог ухватио за десну руку док је Б. Ц. навео да је оштећени И. оптуженог ухватио за доручје леве руке. Супротно жалбеним наводима Апелациони суд налази да механизам повређивања није утврђен на основу исказа оштећених већ на основу налаза вештака медицинске струке.

Супротно жалбеним наводима Апелациони суд, поново ценећи изведене доказе, сваки посебно и све заједно, налази да је правилно првостепени суд оценио изведене доказе и правилно утврдио чињенично стање:

-да су дана 04.05.2012. године у ... на улици испред породичне куће С. Е. припадници Специјалистичке чете Одред жандармерије у Нишу били ангажовани ради пружања помоћи полицијским службеницима Службе за откривање ратних злочина, приликом вршења претреса стана и других просторија и лишења слободе осумњичених лица по захтеву Тужилаштва за откривање ратних злочина у смислу чл. 10. ст. 1. тач. 4. Закона о полицији, да су између осталих службене дужности тада обављали и оштећени С. И., Б. Ц. и И. М. као припадници жандармерије који су вршили обезбеђење лица места испред наведене куће,

-да су оптужени Г. З. и И. Ћ. критичном приликом наишли на простор који су обезбеђивали припадници жандармерије, те да првооптужени И. Ћ. који је

управљао путничким возилом „Голф 3“ рег. бр... у коме се на месту сувозача налазио другооптужени Г. Г., није претходно поступио по датом знаку полицајаца жандармерије В. М. да заустави возило већ је наставио кретање, заобишао возило марке „Дефендер“ и ушао у „ужи простор“ који су обезбеђивали други припадници жандармерије, међу којима и оштећени, где се морао зауставити испред возила „Дефендер“ јер су била попречена на улици али је негодујући почео да даје звучни сигнал, турира мотор и показује припадницима жандармерије да се склоне са пута, због чега је оштећени С. И, ради провере идентитета и вршења прегледа возила у складу са чл. 30. ст. 1. тач. 9. Закона о полицији пришао до возила ухватио за браву сувозачева врата и отворио их и издао налог оптуженом да угаси мотор и изађе из возила;

-да оптужени Ћ. није поступио по наредби већ је својом десном руком покушао да затвори врата пробавши да левом руком одгурне оштећеног али је оштећени С. И. својом десном руком ухватио за доручје зглоба леве руке првооптуженог Ћ. И. а левом руком ухватио кључ у контакт брави возила како би угасио мотор када је оптужени Ћ. И. заузео полулежећи положај нагнувши горњи део тела према сувозачу а доњи према оштећеном а затим изненада избацио десну ногу и шпицом стопала на којој је носио патике са дебелим гуменим рељефним ђоном два пута шутнуо у пределу леве слепоочнице ошт. С. И. и то када је оштћени био у погнутом ставу унапред којом приликом је оштећени задобио лаку телесну повреду у виду једног црног подлива ткива поглавине локализованог у левом слепоочном пределу главе,

-да је оштећени Б. Ц. у циљу одбијања напада оптуженог од оштећеног, пришао са десне стране оштећеног С. И. и ухватио првооптуженог Ћ. И. за десну ногу и док га је држао, првооптужени је отимајући извлачио ногу да би доњим делом патике шутнуо оштећеног Б. Ц. у подлактицу леве руке са доње стране услед ког ударца је ошећени Б. горњим делом леве шаке удрио у неку узану тупину или оштру ивицу отворених возачевих врата аутомобила и том приликом задобио лаку телесну повреду у виду једне прскотине коже или једне мање ране типа секотине локализованих у средишњем делу надлане стране леве шаке,

Код овако утврђеног чињеничног стања Апелациони суд налази да је првостепени суд правилно применио кривични закон када је радње оптуженог И. Ћ. квалификовао као кривично дело **напад на службено лице у вршењу службене дужности** из чл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ, због чега су супротни жалбени наводи браниоца оптуженог оцењени неосновани.

Правилном оценом изведених доказа првостепени суд је правилно утврдио да је том приликом док је оштећени С. И. пришао возилу са возачеве стране, оштећени И. М. са колегом М. Ј. пришао до врата сувозача са десне стране, отворио врата и наредио сувозачу оптуженом Г. Г. да изађе из возила, да је оптужени Г. Г. изашо из возила и тада дланом десне руке одгурнуо оштећеног И. М. у пределу груди од чега се оштећени затетурао уназад, након чега је поново издао наређење оптуженом Г. Г. да се окрене лицем према возилу и стави руке на потиљак па је исти поступио по том наређењу.

При овако утврђеном чињеничном стању Апелациони суд налази а да се основано жалбом тужиоца указује да је првостепени суд погрешно закључио да се у радњама окривљеног Г. Г. не стичу елементи кривичног на службено лице у вршењу службене дужности и да је погрешан закључак првостепеног суда да нема доказа да је оптужени извршио кривично дело јер није доказано да је ударио оштећеног у пределу груди већ да га је само одгурнуо и то таквом силом чији интензитет не би могао да угрози телесни његов телесни интегритет. Наиме основни облик овог кривичног дела (прописан у ст. 1. чл 323. КЗ) постоји када се службеном лицу у вршењу службене дужности прети или се оно напада. Радња кривичног дела је **напад на службено лице или претња нападом** с тим што под нападом треба разумети све облике употребе силе у односу на телесни интегритет службеног лица без обзира да ли је та употреба силе произвела телесну повреду или не јер **наношење телесне повреде представља квалификаторну околност за постојање тежег облика овог кривичног дела** прописаног у ства 2. из чега произилази закључак да, да би постојало ово дело није неопходно да због употребе силе наступи телесна повреда код оштећеног, тим пре што и сама претња

представља радњу извршења овог кривичног дела. Самим тим радња одгуривања предузета од стране оштећеног у датој ситуацији у конкретном случају која подразумева физички контакт оптуженог са оштећеним због којег се оштећени затетурао уназад представља радњу напада прописану кривичним делом напад на службено лице у вршењу службене дужности без обзира што њоме није угрожен телесни интегритет оштећеног у смислу наступања телесних повреда, због чега је Апелациони суд усвојио жалбу Основног јавног тужиоца у Врању и побијану пресуду преиначио и оптуженог Г. Г. огласио кривим за кривично дело напад на службено лице у вршењу службене дужности изчл. 323. ст. 3. у вези ст. 1. КЗ, док су наводи браниоца из одговора на жалбу од стране Апелационог суда оцењени неоснованим.

Испитујући побијану пресуду у делу одлуке о казни коју је првостепени суд изрекао оптуженом Ћ. И. Апелациони суд налази да је побијана пресуда и у овом делу правилна. Правилно је првостепени суд приликом одлучивања о врсти и висини казне ценио околности из чл. 54. КЗ и као олакшавајуће околности на страни овог оптуженог узео у обзир његове личне, породичне и социјалне прилике јер се ради о породичном човеку, ожењеном, оцу четворо деце, хранитељу породице, околност да након извршења овог кривичног дела није вршио друга кривична дела и да је критичном приликом и сам задобио телесне повреде, док је као отежавајућу околност на страни оптуженог ценио његов ранији живот обзиром да је осуђиван па и за истоврсно кривично дело. Имајући у виду напред наведено а ценећи тежину извршеног кривичног дела као и сврху кажњавања, Апелациони суд налази да је казна затвора у трајању од једне године и два месеца на коју је оптужени И. осуђен за наведено кривично дело адекватна како извршеном кривичном делу тако и самом извршиоцу и као таква нужна да се њоме постигне сврха кажњавања прописана чл.42 45 Кз у оквиру опште сврхе кривичних санкција прописаних чл.4 КЗ због чега је жалбу браниоца оптуженог по овом правном основу оценио неоснованим.

Одлучујући о врсти и висини казне у односу на оптуженог Г. Г. Апелациони суд је такође ценио околности из чл. 54. КЗ те као олакшавајуће околности на

страни овог оптуженог ценио његове личне и породичне прилике обзиром да је лице без запослења, породичан човек, отац двоје мал. деце, слабог имовног стања и неосуђиван, те дајући овим околностима значај нарочито олакшавајућих околности а ценећи његову личност, нарочито његов ранији живот оптуженом утврдио ублажену казну затвора у трајању од 6 месеци као и рок проверавања од једне године и изрекао му условну осуду налазећи да ће се истом постићи сврха условне осуде прописане чл. 64. КЗ у оквиру опште сврхе кривичних санкција из чл. 4. ст. 2., те да ће изречена условна осуда утицати на овог оптуженог да више не врши кривична дела.

Како је побијана пресуда преиначена и окривљени Г. Г. оглашен кривим за кривично дело за које је оптужен то је суд оптуженог обавезао на плаћање трошкова поступка о чијој ће висини одлучити првостепени суд посебним решењем.

Из напред наведених разлога на основу чл. 457. и 459. ЗКП одлучено је као у изреци побијане пресуде.

АПЕЛАЦИОНИ СУД У НИШУ, дана 24.05.2018. године, Кж1 278/2018

Записничар

Љиљана Станојевић

Председник већа–судија

Гордана Павловић

Поука о правном леку:

Против става I ове пресуде дозвољена је жалба у року од осам дана од дана пријема отправка Апелационом суду у Нишу као суду трећег степена а преко првостепеног суда.